

[Hauch.]

Aar havde et lignende Forslag til Behandling angaaende den ekstraordinære Bevilling paa 30 Millioner, fordelt med 3 Millioner paa 10 Aar. Det Forslag, vi behandlede i Fjor, gik ud paa at spare 2,4 Mill. Kr. I Aar gaar den højtærede Minister et Skridt videre og foreslaar, at der spares 2,5 Mill. Kr. Forslaget har tillige i Aar en noget anden Form, idet den højtærede Minister foreslaar, at de samlede Bevillinger nedsættes fra 30 Millioner til 23,5 Millioner, og at der skal anvendes 500 000 Kr. aarlig, indtil Pengene er brugt. Der er med indeværende Finansaars Udgang anvendt ca. 20,7 Millioner af den oprindelige Bevilling, og der er ca. 9,5 Millioner tilbage. Den højtærede Minister begrundede Forslaget med, at det tog Sigte paa en Tilpasning til den ændrede Kroneværdi. Denne Idé er i og for sig ikke daarlig, selv om den kommer noget sent, hvis det høje Ministerium maatte have den Opfattelse, at vore Udgiftslove i det hele bør tilpasses efter de nuværende Pengeforhold, for saa vidt de er vedtaget i en Tid med et andet økonomisk Præg; men en saadan Tilbøjelighed har man ikke sporet hos andre end den højtærede Forsvarsminister. Og jeg beder som sagt om, at man er opmærksom paa, at Nedsættelser paa Militærbevillingerne i Virkeligheden i stor Udstrækning fandt Sted ved Forsvarsordningen af 1922.

Dernæst forekommer det mig, at den højtærede Minister ikke har været særlig heldig med sin Beregning, naar man ser den paa Baggrund af de Oplysninger, Landstinget fik sidste Aar i det Udvalg, der da var nedsat om det tilsvarende Forslag. I Rigsdagstidende for 1929—30, Tillæg B. Spalte 731, vil man under Bilag 2 finde et Underbilag, der er fremsendt til Forsvarsministeren fra Direktøren i Krigsministeriet. Landstingets Udvalg stillede nogle Spørgsmaal, og dem foranledigede Ministeren besvaret gennem Direktøren. Et af Spørgsmaalene lød saaledes: „Hvilken Indflydelse har Kronestigningen haft paa Pris og Arbejdsløn for det anskaffede Materiale?“ Svaret, som Direktøren giver Forsvarsministeren, og som denne overlader til Landstingets Udvalg, lyder saaledes:

„En Beregning, der støtter sig paa en Sammenligning mellem paa den ene Side Kroneværdien og den gennemsnitlige Timefortjeneste i Januar Kvartal 1923 og paa den anden Side Kroneværdien og den gennemsnitlige Timefortjeneste i hvert enkelt af Finansaarene fra 1923—24 til 1929—30 (for sidstnævnte kun til 31.

December), og som er baseret paa Hærens tekniske Korps' Regnskaber, har givet til Resultat, at der ved Kronestigningen siden 1923 er indvundet noget over 7 pCt. af de samlede Udgifter. Heraf skyldes 1 pCt. Svingningen i Arbejdsløn, medens Resten falder paa de øvrige Udgifter.

Den Nedgang, der har fundet Sted i Arbejdsløn og Prisen for Materialer, modsvares imidlertid for en meget stor Del af Materiellets Vedkommende af de forøgede Fordringer, den militærtekniske Udvikling fører med sig — f. Eks. Flyvemateriel og Meddelelsesmateriel —, og det skal anføres, at det ved den oprindelige Plan for Anvendelsen af de 30 Mill. Kr. var nødvendigt at foretage betydelige Nedskæringer af de forskellige Vaabens og Korps' Krav, der i alt androg 38 120 000 Kr.“

Dette var den Oplysning, den højtærede Minister gav Landstingets Udvalg i Fjor, og jeg erindrer ikke noget om, at der fra Ministerens Side var tilføjet nogen Kommentar til den Meddelelse, der forelaa fra Direktøren i Krigsministeriet. Men 7 pCt. af de ca. 23 Mill. Kr., der her kan være Tale om, giver kun ca. 1,6 Mill. Kr., ikke, som den højtærede Minister antyder, naar han sammenligner med den almindelige Kronestigning fra 71 til 100, 6,5 Mill. Kr.

I øvrigt skal jeg ikke fordybe mig i Betragtninger over Lovforslaget. Disse Forhold taler i Virkeligheden for sig selv. Resultatet er, at den højtærede Minister med sit Lovforslag vil opnaa en Besparelse paa Finansloven paa 2,5 Mill. Kr., og under de økonomiske Forhold, vi nu oplever, bør Sparebestrebelse paaskønnes, naar de er rimelige, naar de er velbegrundede, og naar de er forenelige med en forsvarlig Gennemførelse af de Love, Rigsdagen har vedtaget. Det kan imidlertid ikke siges at være Tilfældet med det foreliggende Lovforslag. Er der noget, der ikke bør spares paa — derom turde vi dog maaske alle være enige —, er det den forsvarlige Udstyrelse med Materiel af det Mandskab, der skal indkaldes til Landets Værn. Vi kan være uenige om Formen og Omfanget af Værnet, men Værnet har jo nu en Gang et bestemt Omfang i Henhold til Ordningen af 1922, og dette burde alle respektere, indtil der bliver et Flertal i den høje Rigsdag, der samler sig om en ny Ordning. Baade den høje Regering og de ærede Medlemmer af Rigsdagen er jo vidende om, at Bevillingerne til den bestaaende Forsvarsordning har været knapt tilmaalte gennem flere Aar, og for Flaadens Vedkommende ved vi alle,